

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

i y i k i k i t a p l a r v a r . . .

TİMAŞ YAYINLARI

İstanbul 2014

timas.com.tr

AŞK CEPHESİ

Bahadır Yenişehirlioğlu

TİMAŞ YAYINLARI | 3567

Edebiyat Kitaplığı-Roman | 172

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Emine Eroğlu

PROJE EDİTÖRÜ

Seval Akbiyık

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

1. BASKI

Mayıs 2014, İstanbul

ISBN

ISBN 978-605-08-1651-8

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

facebook.com/timasyayingrubu

twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

AŞK CEPHESİ

Bahadır Yenişehirlioğlu

BAHADIR YENİŞEHİRLİOĞLU

1962 Akhisar doğumlu olan Bahadır Yenişehirlioğlu, evli ve iki çocuk babasıdır. 1979 yılında Akhisar Lisesi'ni bitirdikten sonra Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni kazandı ve 1985 yılında mezun oldu. Daha sonra Manisa/Akhisar'da serbest avukat olarak çalışmaya başladı. Çin, Fransa, İspanya, İsviçre, İtalya, Almanya, İngiltere, Bosna Hersek, Karadağ, Hırvatistan, Fas, Tunus, Mısır, İran, Pakistan, İsrail, Suudi Arabistan, Ürdün, Suriye, Dubai, Bahreyn gibi ülkelerde halklar ve toplumlar üzerinde araştırmalarda bulundu.

BÖLÜMLER

“KİTAP”

(JOE)

BROKEN HILL, 1915

AVUSTRALYA / 25

“KİTAP”

(ALİ)

AKHİSAR, 1913

TÜRKİYE / 45

YOL HALİ

(SELİM)

RODOS'A DOĞRU, 2013 / 63

“KİTAP”

(JOE'NUN KARARI)

BROKEN HILL, 1915 / 71

“KİTAP”

(ALİ'NİN KARARI)

AKHİSAR, 1915 / 81

“KİTAP”

(JOE)

ÇÖL/MISIR

KAHİRE, 1915 / 151

“KİTAP”

(ALİ)

EVDEN CEPHEYE

AKHİSAR, 1915 / 165

“KİTAP”

(JOE VE ALİ)

KARŞILAŞMA / 179

Oğlum Talha ve Kızım Neyir'e

Bu mektubu yazıp yazmama konusunda çok tereddüt ettim. Ama daha fazla düşünmemem gerektiğine karar verdim. Meçhule yazılmış bir mektup neticede... Ölüm anında büyükannemin yüzüne ay ışığının vurduğunu söylemişti annem. Ben de bu anı gözümün önüne getirerek, işte bu mektubu yazmanın tam zamanı dedim kendi kendime. Büyükannemin kaleme aldığı ironik, umutlu ya da trajik duygularla yazılmış mektupların içinde kendimi buldum zaman zaman. Onun gibi hissetmeye çalıştım ve defalarca, bir kere daha, bir kere daha okudum. Bu mektup sahibine olmasa da onun bir yakınına ulaşmayı fazlasıyla hakediyordu.

Sevgiliye yazılan ümitsiz bir serzenişle yüklü bu mektuplar, aşkın onu yalnızlaştırdığı noktada büyükanneme arkadaş, sırdaş olmuş, belki de bu ızdıraba dayanmasını ve her şeye rağmen eksik de olsa soluk alıp verebilmesini sağlamış.

Belki gönderdiğim bu mektupla ilgilenecek ya da ilgilenmeyeceksiniz. Belki de elinize hiç ulaşmayacak, kim bilir... İşin tuhafı, kime yazdığımı bile bilmiyorum, sadece bir isim var elimde ve bir de zarfın üzerindeki adres; hepsi bu. Ama ben bu mektubu yazmak zorundayım, biliyorum ki postaya verdiğim zaman kendimi rahatlatmış hissedeceğim. Çocukça gelecek biliyorum ama yadigâr olarak kalan fildişi kulesi hükmündeki bu mektupları ulaştırmam, büyükannemin yattığı yerde daha huzurlu olacağı hissini uyandırıyor içimde.

Annemin anlattığına göre; herkes gibi âşık olan, herkes gibi seven, herkes gibi yaşayan biriymiş büyükannem... Tek farkı aşkını doyaya hiçbir zaman yaşayamamasıydı. Sevdığı ile bir araya gelememesine rağmen ölünceye kadar unutmadığı bu aşk, benim gözümde onu karanlık bir orkideye büründürüyor. Bu yüzden bu mukaddes aşka saygım sonsuz...

Sevmeyi bilmiş büyükannem, ölürcesine seven bir yüreğe sahipmiş. Mektuplardan anlıyorum bunları. Güneşleri batırmış, geceyi doğurmuş, yıldızları çıkarmış gecenin orta yerine. Acıları, aşkını yaşamış kendi içinde. Büyükannemin elleri başka ellere değmiş sonunda, gözleri başka göze bakmış; belki sevdiği erkek için de aynı durumlar söz konusu olmuştur, bunu bilmiyorum. Kendi yüreklerini sevdiklerinde unuttuklarını sanıyorum. Büyükannemin sevdiği erkek için de bunu diliyorum. Fakat anlaşılan, büyükannem sevdiği gözleri hiç unutamamış. Esas acı olan taraf ise başka birinin gözlerinde unutmuş gibi yaparak bütün hayatını sürdürmüş. Terbiyesinden, hayasından, asilliğinden böyle davranmış ama yüreğine asla söz geçirememiş.

Şimdi büyükannem bambaşka güneşler altında... Mutlu bir kız olarak yemişler ve çiçeklerle bezeli bir bahçenin içerisinde benim bu mektubu yazdığımı görüyor belki de... Bunu hissediyorum. İlk kez şen şakrak güldüğünü hayal ediyor ve mutlu oluyorum.

Adresimi yazıyorum size. Bana ulaşabilirsiniz -ve eğer doğru kişiyse- büyükannemin mektuplarını size teslim ederim. İnanın garip geliyor. "Siz" diyorum ama aslında kim olduğunuzu bile bilmiyorum.

Görüşmek ümidiyle...

Angela

Rodos

14/10/2013

Satırlara dokunmanın büyüü hiç ummadığı bir anda değiştirir insanı. Kurgular ve yeniden yazar insan öğrendiği her şeyi. Güneş gümüş bir broş gibi parlar, ardında saklar bütün hayalleri, gerçekleri ve keşfedilmeyi düşler. Her ne kadar sislerin ardında olsalar da güneşin de düşleri vardır.

Kitapçının kapısını araladı ve içeriye girdi. Adımını attığında, kapıdaki çingirak sesinin verdiği bir direktifle bütün senfoni başladı, bir kıpırdanma raflarda... Renkler ve harfler dört bir yana uçuşmaya başladı. İnsana dair ne varsa hepsi buradaydı. Kimine uzun zamandır el sürülmemiş, kimi kısa zamanda tükenmiş ve yerine yenileri eklenmiş. Kitaplar kıskanmazlar ki birbirlerini, her birinin bambaşka nasibi vardır. Sadece zaman gereklidir, hayatta da olduğu gibi... Günü geldiğinde bir el uzanacak, tutup çıkaracak sıkışıp kaldığı aradan ve işte o zaman serüven başlayacak. Hele sıra sayfaların şöyle bir karıştırılma anına gelip yapraklar birbiri ardına akıp gittiğinde, gün ışığı yaprakların arasına dolmaya başladığında, bulutların arasından sıyrılacak güneş. Böyledir bu serüven...

Sözler insanı geliştirir. Sözler büyütür bütün masalları, harfler bir araya gelerek bütün hikâyeyi anlatmaya başlar-

lar ve nesilden nesile devam eder bu büyük serüven. Yoksa insan diğer türlü nasıl gelişir? İnsan okumadan kâinatın gizli ipuçlarını keşfedemez ki... Bu yüzden sihirlidir kitap, hangi zaman ve mekânda geçerse geçsin bize elbet söyleyecekleri vardır.

Kitaplar da sahiplerini özler. Kimi zaman bir kitap sahibini sahiplenir, kimi zamansa sahip kitabını. Kitaplar sahiplerine âşık olur, çoğu zaman da sahipler kitaplarına. Kitaplar kimin elindeyseler onun ruhuna sirayet ederler. Yazanından çıkmıştır artık. Bambaşka denizlerde, bilinmez diyarlarda, zihnin sokaklarında dolaşmaya başlarlar. Kelimeler uçuşur; kâh karlı dağları dumanı tüterek aşan bir tren bacasından, kâh bir kurşunun cepheye menziline varmak için kan revan koşuşturma anından, kâh parke taş döşeli dar sokaktaki nemli taşların üzerine yansıyan ay ışığından... Bilinmezliklere gebedir her kitap. Belki biraz ipucu verir size göz kırparak ama asıl muhabbeti sunmak ve macerayı yaşamak adına hep içine çekmeye çalışır, kuytusuna, yuvasına...

Selim, durmasını sağlayacak hiçbir sebep olmadan, kendisinin de anlamadığı bir duygu ile bir rafın önünde durdu. Sanki bağlı bulunduğu ip sona ermiş de ondan öteye gide-miyormuş gibi... Bakışlarını kitaplar arasında dolaştırmaya başladı ve yıllardır aradığı kayıp eşyasını bulmuş gibi tek bir kitap başka parladı o an. Selim elini uzattı, rafta bir coşku peyda oldu. Bütün kitaplarda bir sevinç... Evet, aralarından biri daha buluyordu sahibini. Selim parmaklarının ucu ile dokundu, eline aldı. Çevirdi, ön kapağına baktı. Kalın

harfler ile “KİTAP” yazıyordu, hemen altında parantez içinde küçük harflerle “Roman”. Kitabın arkasını çevirdi:

“Ben aslanımı cenge uçurdum, yavrumu bu günlere büyüttüm, aslanım Çanakkale’de, ben burada yiğit anası. İsmail, biliriz biz kuzularımızı, kurban için doğururuz yiğitleri, efeleri, erleri. Kanla, gözyaşıyla yıkanmış şehitlik yolu. Ben aslanımı cenge uçurdum. Şehitlik kınasını istekli yaktı. Yaş döker ağlarım, kederden değil, sevinçten. Ardınca yürürken yağan rahmet boşuna değil.”

Selim kasaya doğru yöneldi, kitabı kasiyere uzatarak parasını ödedi. Poşete konmasını beklemeden çantasının içine yerleştirdi ve çıktı dükkândan.

İçe sığ, dışa sığ, biçilmiş olan rolün manasızlığının iklimlerinde gidip geldiğim zamanlardayım. Bütün köprüleri yeniden inşa etmem ve yepyeni düşünceleri ve gerçeği, aydınlığı geçirmem gerektiğinin derdindeyim.

Karanlık olmasa yıldızlar parlayabilir mi? Yalnız olmaları parlamalarına engel değil, soğuk engel değil, parlayacak elbet ve yön verecek kayıp diyarlarda yorgun ve yalnız ruhlara. Hikmeti burada, sırrı burada, gayesi burada... Bütün yapmam gereken maske takınmış insanların arasından sıyrılıp çıkmak... Kendi maskemi de fırlatıp atmak, paramparça etmek, asla bir daha bir araya gelemeyecek şekilde ezmek ve parçalamak... Huzurlu ve dingin ruhların artık var olamayacağına, onların çok eski masallarda kaldığına dair inancı yok etmek istiyorum. Kanıksadığımız dünya-

nın bir parçası haline gelen savaşın, felaketlerin, düşmanlığın, merhametsizliğin uzağında bir yer arıyorum, bir ada. Böyle bir yer var mı? Bilmiyorum ama eğer varsa en yakınımdayken soluğu almak istiyorum. Mitolojide ve rüyalarda olduğuna inanılan huzurlu vadileri keşfetmek istiyorum, hem de bu devirde, yaşadığım şu anın içinde.

Sabaha karşı uyuyabiliyorum ancak. Bu suskunluğumun içinde sürüp giden kâbuslar görüyorum ne zamandır. Ateşler içinde uyanıyorum, tipi altında kalmış gibi tir tir titriyorum sonrasında. Ama bu kâbusların karanlığın dünyasına ait olduklarına ve gün ışığına onları taşıyarak, güneş altında eriyen buz parçaları gibi eritip kaybedebileceğime inanmak istiyorum, buna ihtiyacım var.

Bütün bu yaşananlar, ülkemin bu karışıklığı, aklı firar etmiş pek çok insan... Merhametini, şefkatini kaybetti insanoğlu. Kâinatın düzenini bozdu. Acımasızlaştı ve şiddet yüklendi. Yakıp yıkıyor, bütün düzeni yok ediyor. Böyle olunca dokunduğu şeyler de kirlendi ve karmaşıklaştı. Nefes almakta zorlanıyorum. Boğulduğumu hissediyorum çoğu zaman. Kaçmak bana iyi gelecek.

Dünyanın hiçbir coğrafyası benim ülkem kadar renkli ve çeşitli ama bir o kadar da gergin olmamıştır. Bu topraklara has bir durum sanırım. Bunca çeşitlilik pek çok kazanıma sebep olacağına, aksine ne çok örselenmeye sebep oluyor, anlamakta zorlanıyorum. Neden böylesine zalim, sorumsuz ve bütünüyle ben merkezli bir hale geldik biz? Tutku, gurur ve ihtiras at koşturuyor dört başı mamur, kontrolsüz, dizginsiz. Dış nedenler devreye girdiği için mi? Mer-

hametsizlik günümüz insanının yeni dini olduğu için mi? İnsanoğlu nefsine yenik düştüğü, anlık kazanımlara tutsak olduğu için mi? Bütünüyle aşkı kaybettiğinden mi? Bilmiyorum. Bu sorular aklımı firar ettirecek diye de korkuyorum. Eğer ı ışık olmasaydı insanlığın hayat dolu mantığı değişirdi. Sanırım ışığını kaybediyor insanlık. En azından bir çakıl taşıyı yerden kaldırsak, birbirimize fırlatmak yerine engelleri kaldırıp biraz nefes almamıza müsaade etsek ...

Biz unuttuk. Ama yine de yağmur hepimizin üzerine sevgi ile düşüyor. Bütün acılara inat, kahreden düşmanlığa, sevgisizliğe, hoyratlığa inat yine verecek dallar baharını inanıyorum, inanmak istiyorum.

Önce kendime baş kaldırmam gerektiğini anlamam ne çok zamanımı aldı oysa. Bana biçilmiş ama üzerime bir türlü oturtamadığım sanal hayatı yazgı diye kabullenmediğime çok seviniyor ve bir kere daha şükrediyorum. Şimdi geriye dönüp baktığımda görebiliyorum; senaryoyu şekillendirmeyerek sessizce bekleyen ve eline tutuşturulmuş rollerin ezberi derdindeki küçük figüranlardan olmadığımı fark etmem vakit alacakmış demek ki...

Bunda da vardır bir hayır. Sihirli sözün ciğerime işlemesi, zihnimde güçlü şimşeklerin çakmasına ve bambaşka iklimlere yol almama sebep oldu. Duygular açığa çıkacaktı elbet. Bunu hissediyordum, bunu biliyordum ama bir sözün bütün duygularımı tekrar harmanlayacağını ve bildik sözlerin bambaşka yüzlerini göreceğimi asla tahmin etmiyordum. İnanarak; sevgiyle, şefkatle, aşkla, merhametle söylenen bir söz yerle bir eder mi her şeyi? Ediyormuş

demek ki... Sözün kimin ağzından çıktığı; nasıl, ne amaçla söylendiği önemliymiş. Kelamın büyüğü ve rengi o zaman çıkıyormuş.

Bu seyahat benim için bir kaçış, bir soluk alma, her şeyi yeni baştan düşünme şansı olacak, bunu hissediyorum. Ama adaya gitmek istememin esas sebebi meçhule yazılmış bir mektubun bana kadar ulaşması... Büyükbabama ait olduğu söylenen mektupların peşinden gidiyorum. Bu beni heyecanlandırıyor. Mektupları yazan kişinin torunun dedeme gönderdiği mektubun macerasına çıkıyorum biraz da. Nasıl biriyle karşı karşıya kalacağımı bilmiyorum. Ama yazdığı mektupta içimde bir yerlere dokunan, bende bazı duyguları uyandıran çözemediğim bir şey vardı. Son derece samimi yazılmış. Keşfe çıkmış bir mektup... Emaneti sahibine ulaştırma kaygısı ile yazılmış bir çağrı... Şişenin içine konulmuş bir notun birileri tarafından bulunması ve sahibine ulaşma ihtimali gibi umut dolu ama bir o kadar da çaresiz... Beklentili ama kaygılı... Huzura erdirecek ya da eksik kalacak bir hikâye... Nasıl tanımlarsanız tanımlayın, velhasıl ilginç ve gizemli bir maceraya çıkmış gibi hissediyorum kendimi. Bütün hatıraları derleyip toplayarak düş gezgini bir adım ile her şeye yeniden başlama zamanı.

Yanıma fazla eşya almak istemiyorum. Bana yetecek kadar birkaç parça eşya, küçük bir sırt çantası, hepsi bu. Plansız programsız, ne bir yere yetişme ne de ajandamdaki işleri bitirme derdi olmadan gitmek istiyorum.

Günün diriltlen ışıklarıyla yola çıkacağım için sabahlıyacağım. Güneşin doğuşunu görmeyeli ne çok zaman oldu. Güneş tepelerin üzerinde yükselecek. Yeşil çayırılar, deniz, boylu boyunca sahil ve bir tek ben onun aydınlık kollarının tazeliğinde sarıp sarmalanacağız. Mecburiyetten, acı dolu, ruhsuz gülümsemeler ile destekli, aklında bambaşka düşüncelerle tezgâhlı sohbetler yapmayacağım. Yeniden inşa edeceğim bütün yolları. Köprüler kuracağım, yıktıkları ne varsa tamir edeceğim ve karşı kıyıya halatlar uzatacağım. Yeniden, yeni ve temiz, pür bir şahlanışla kaybettiğim ne varsa birbirine bağlayacağım. Böyle sohbetlere izin vereceğim. Kimseyle sürtüşmeyeceğim, cebelleşmeyeceğim, futbol ya da siyasetin lafını etmeyeceğim. Gerilmeden, germeden soluk almak istiyorum. Deniz ve güneş; bütün istediğim bu...

Eskiden dilbilgisi dersinde öğretmenimin öğrettiği ‘özne’, bugün artık yok. Şimdilerde modern dünyanın insanı her şeyin öznesini kaybetti. Fertlerin hürriyetinden bahsetmek mümkün mü? Kendine has özel bir alanı var mı? Hepimiz bilgi sarmalının içinde özgürleştığımızı zannederek köleleşiyor muyuz? Her şeyden haberi olan bugünün insanından kimsenin haberdar olmaması ne kötü! Dünyayı tanıdığını iddia eden insanoğlunun üst kattaki komşusunu tanımaması ne ironi ve de ne büyük bir kâbus! Günümüz insanı tamamen bir bilgi labirentinin içinde kaybolmuş durumda ve el uzatanı yok. Kendimle baş başa kalmak bana çok iyi gelecek diyorum defalarca kendime. “Benden üç beş gün haber alamazsanız merak etmeyin” diye son zamanlarda hayatımın pek çok aşamasında bedenlen yanım da olmasa bile sesi ve nasihatleriyle yanımda olan Abdul-

lah Bey'in yanına uğradığımda, "Kendini bilge biri olarak görme, gururlanma. Allah'tan kork, kötülükten uzak dur. Bir bilgeyle yemeğe oturduğunda önüne konulana dikkat et. Menkıbenin sana sunacaklarına pürdikkat kesil. İşaretleri takip edeceğine söz ver" demişti. Dikkatli olacağıma söz verdim. Merak etmemesi gerektiğini de söyleyerek elini öptüm. Öyle ya, haber vermeden birden ortadan kaybolmak da olmaz. Bu hayatın anlamsız koşuşturmasında hâlâ nerede, nasıl olduğumuzu merak eden dostlarımız var çok şükür.

Sabahın diriliğinde özgürlüğünü kâh denizin ortasında, kâh dağın zirve tepesinde bulmak umuduyla kendini tutsak eden zincirlerden kurtulmak için ayaklarını kesen mahkum misali arabama atladım. Beni tutsak eden şartlanmışlıklardan uzaklaşma macerama ara durak olacak kısa yolculuğuma Marmaris'e doğru yol almakla başladım bile. Bereketle gebe tarlalardan geçtim. Yol kenarlarında müşteri bekleyen, üzeri saç örgülü somunların kokularını içime çektim. Ceza kesmeye kararlı zulaya yatmış trafik polislerinin, okula giden uyku mahmuru çocukların, rızkının peşinde işe gitmek için servis bekleyen işçilerin umutlarında yol aldım. Sipil Dağı'nın eteğinden İzmir Körfezi'ne doğru kâh viraj döndüm, kâh tırmandım, kâh dolu dizgin indim. Asla radyo açmamaya söz verdim. Ne gezeze DJ'leri ne kâbusa dönüşen sabah haberlerini dinlemeye niyetim var. Ruh halime uygun, yalnızlığıma arkadaş, hüznü ama mutlu hissetmeme sebep olan Emre Aydın'ı dinleyeceğim yol boyu

*Duymak istiyorum, duymak istiyorum.
Kalbimde ruhunu duymak istiyorum.
Görmek istiyorum, görmek istiyorum.
Gözünde gözümü görmek istiyorum.*

Şu anki ruh halime denk düşen bu sözler bana huzur vermeye yetiyor. Camı açıyorum biraz, rüzgârı hissediyorum saçlarımın arasında ve avaz avaz söylüyorum, nasıl olsa arabada kimseler yok ve kendimi kimseye beğendirmek zorunda değilim. Müziğin sesini kısmamı isteyecek biri de olmadığına göre yolda akıp gidiyorum bir bilinmeze doğru. Otobanda ne ışıklara takılıyorum, ne beni yan arabadan kesen meraklı gözlerle aldırış ediyorum. Trafik ışıkları yandığı an eli kornanın üzerinde sabırsız insanlar artık çok uzağımda kaldılar.

Otoban çıkışından bir süre daha devam ettikten sonra önüme gelen ilk çay bahçesinde durdum. Ege otlarından yapılmış gözleme ve çayın tadına vardım. Yolcuların arabalarını yıkamaları için uzunca bir direk üzerinden akıtılan fiskiyelerin altında arabalarını bir öne bir arkaya kaydırarak yıkamaya çalışanları izledim. Arabalar yıkanıp silecekleri bir sağa bir sola savruldukça içim genişledi. Arabalar temizlendikçe ferahladım. “Su suretlerimizi zahiren nasıl temizliyorsa, temizlenmiş yürek de insanın içini yansıtır, yüzünü parlatır” sözü düştü aklıma Abdullah Bey’in. Her şeyi sindire sindire yaşıyordum birkaç saattir, belki de uzun zamandan sonra ilk kez yaşadığımı hissediyordum.

Biraz daha yol aldıktan sonra dayanamayıp arabamı tekrar kenara çektim. Çam ağaçlarının eşliğinde Marmaris’i, ka-

palı bir koyun çepeçevre sardığı yemyeşil çam ormanlarını kuş bakışı seyrettim bir müddet. Ne acı ki şehrin karmaşasına karıştığımızda pek çok ayrıntı içinde kayboluyoruz, kelimenin tam manasıyla boğuluyoruz belki de. Oysaki şehirleri kuş bakışı izlemek insanda farklı duyguların ortaya çıkmasına sebep oluyor, adeta ilahi duygularımız ortaya çıkıyor. Bu genişlik, bu ferahlık zihnimi arındırıyor. Hz. Musa'nın dağa çıkmasının, Hz. Muhammed'in^(sav) Mekke'yi dağdan seyretmesinin sırrını anlayabiliyor insan. Antik Yunan'da olduğu gibi tanrıların dağların tepelerinde yaşadığını düşlemek mümkün değilse de, o dönem insanların neden bu şekilde düşündüklerini anlayabiliyorum.

Büyük metropollerin keşmekeşinden, gürültüsünden rahatsız olmamak mümkün mü? Günümüz insanının eve dönüşlerinde bile iç koşuşturması devam ediyor. Dörtnele kendi gerçeğinden uzaklara savruluyor adeta. Huzurlu kişinin ücreti huzurlu yaşamdır, günümüz huzursuz insanoglunun geliriye kendisine cezadan başka bir şey değil. Hepimiz bir dost nefesi arıyoruz aslında. Buna ihtiyacımız olduğunu çok iyi biliyoruz. Ama korkuyoruz, kaçışlarımızın asıl sebebi hep bundan... Öteliyoruz. İçimizdeki gerçek nefese ulaşmayı, pür ve hakiki gerçekliğe uzanmayı sürekli erteliyor ve bir hayal olarak bekletiyoruz.

Gerçek nefes hayallerini emeklilik yıllarına erteleyenlerimiz ne çok! Küçük bir kasabaya yerleşme ve orada arınma hayalleriyle kim yanıp tutuşmuyor ki... Ama ne yazık ki kimimiz bu hayalini gerçekleştirebilirken, kimimiz yarı yolda telef olup gidiyoruz. Göçmen kuşların bir kısmının menzile ulaşp, bir kısmının sefer yolunda telef olup git-

mesi gibi... Aslında hepimiz gurbeti yaşıyoruz. Kimimiz bunun farkında, kimimiz bunun canını acıtacağını bilinciyle yangınlarda ama farkında olmamayı seçmiş durumda, hepsi bu aslında. Bunca maske ve bunca zırh içinde yaşayamaz can. Kan ter içindeki bir akıl bulamaz huzuru. Neden arınma zamanı başlatamaz insan?

İç sesimin serzenişlerinde zihnim bir oraya bir buraya savrulurken, Abdullah Bey'in bir sohbetimizde dedikleri aklıma geliyor o esnada: "Huzur içinde kuru bir lokma, kavga ve ziyafet dolu evden iyidir. Altın ocakta, gümüş potada artılır, yüreği arıtacak olansa Allah sevgisidir aslında." Böyle demesi boşuna değildi dostumun.

İç sesime dur deyip yola devam etmeye karar verdim. Tekrar arabama binip yılan misali yollardan kıvrıla kıvrıla çam ağaçlarının kokuları arasından Marmaris'e geldim. Her ne kadar bu şehri mesken edinmesem de şehrin bir parçasıydım artık. Dar sokaklar, Osmanlı'ya has ahşap, cumbalı ev mimarileri, hepsi kültürsüzlüğün felç ettiği zamanlara inat, geçmişe ait tüm izleriyle dimdik ayakta duruyordu.

Arabamı bir otoparka bıraktım. "Bir şey olmaz abi, sen merak etme, gözüüm gibi bakarım" diyen, doğudan ekmek parası için geldiği ağacın yan tarafına kurumak için astığı morarmış iç çamaşırlarından belli, eski bir karavanı yurt edinmiş bu gence inanmak istedim.

Nihayet limandaydım. 58 euroya gidiş dönüş biletimi alıp check-in işlemlerimi yaptırdıktan sonra beni Rodos'a götürecek katamarana bindim. Yaklaşık 1,5 saat kadar sürecek yolculuğumun ferahlığını düşünüyordum. Can yoldaşı

güneş huzur vermişti içime. Kendime “Rodos’a vardığımda kafelerden birine oturup ayaklarımı uzatacağım, yüzümü güneşe döneceğim ve miskin miskin boşluğun tadını çıkaracağım” derken, birden asıl ne için adaya gittiğimi hatırladım. Büyükbabama ait olan mektupları alma fikri heyecanıma heyecan kattı. Alıp alamayacağımı da bilmiyordum ama benim için bu apayrı bir serüvendi. Mektuplar ya da bazı şeylerden uzaklaşma; yolculuk bahanemi her nasıl adlandırırsanız adlandırın ama kararlarımı gözden geçirip yepyeni biri olarak geri dönmeye kararlıyım.

Cam kenarında bir koltuğa yerleşip çevremi biraz inceledikten sonra sırt çantamın içinden kitabımı çıkardım. Yolda okunan kitaplar, tanışmasanız da aynı yolu paylaşmanın verdiği bir ortaklığa giriştiğiniz insanlar, içtiğiniz bir çay, gördüğünüz bir kasaba, başını okşadığınız topal bir köpek... Yolculuklar yoldan topladıklarımızla daha anlamlı hale gelmez mi zaten?

“KİTAP”

(JOE)

BROKEN HILL, 1915

AVUSTRALYA

Güneşin var gücüyle harını nakşetmeye çalıştığı ufuklara, uçsuz bucaksız düzlüğe ve raks ediyormuş gibi görünen dağlara baktı. Yerden yükselen sıcaklığın harı gözlerine oyun oynuyordu. Başını göğe kaldırıp güneşe bakmaya çalıştı. İnce telli, saman sarısı saçları hafif esen rüzgârın etkisi ile ipek kozasından elde edilen iplikçikler gibi uçuş uçuş havalandı. Boz rengi kirpikleri ile çevrili çizgi haline gelmiş gözlerini açmakta zorlanıyordu.

Nafile, kâinatın soğukunda bir kor parçası olarak devasa yangınları her daim ardı ardına sıralayan, kükremekten bir an bile geri durmayan bu alev topuna bakmak mümkün değildi. “Artık buradan sonrasına devam etmeyelim” diyen bir ordu komutanının keşfe gönderdiği bir grup asker misali burnunun üzerlerinden başlayarak şakaklarında son bulmuş çillerinin üzerinden billur saflığında yaşlar süzül-meye başladı. Yüzünü gökyüzünden çevirdi ve gözlerinden akan yaşları eliyle sildi. Mavi hareli yeşil gözleri kızarmıştı.

Bu maden kasabasının en ucunda yer alan evlerinin verandasından kendi kaderine terk edilmiş, bambaşka kuralların hüküm sürdüğü insanlardan uzaklaştıkça gizemi daha da

artan uzaklara “Bu aşk, bu güneş gibi beni yakıp kavuracak” dedi usulca.

Tam o esnada annesi seslendi:

“Biraz daha orada kalırsan ıstakoz gibi kızaracaksın. Kahvaltı hazır.”

Annesinin çağrısına uyararak tel kapıyı eli ile ittirdi ve mutfaka girdi. Joe’nun annesinden başka kimsesi yoktu. Annesinin de ondan başka kimsesi.

“Omletin içine küp küp keserek kızarttığım patatesleri de karıştırdım. Tam da senin sevdiğin gibi...”

“Teşekkür ederim anne, ben sadece kahve içeceğim.”

“Neden?”

“Canım istemiyor.”

“Olmaz ama böyle” dedi annesi.

“Neden?” diye sorsa da cevabını çok iyi biliyordu. Bu konu üzerinde uzun uzun konuşmuşlar ve konuyu halletmişlerdi. En azından Bayan Lacy hallettiklerini sanıyordu. Bu isteksizliğin konuştukları konu ile ilintilendirilmesini istemediği için bilmezlikten geldi. Pekiştirmek adına devam etti Bayan Lacy:

“Gece yarısı mı yedin yoksa yine? Tabii ya, zaten akşam kulağıma mutfaktan sesler gelmişti. Oğlum gece yemek yemenin doğru olmadığını bilmiyormuşsun gibi neden böyle yapıyorsun?”

Bu serzenişe kendi de inanmıyordu ama konuştukları konunun silbaştan en başına dönecekleri bir noktaya gelmesi endişesi ile devam ediyordu bu küçük oyuna.

Joe ise sıkılmıştı, “Bu durgunluğumun, iştahsızlığımın sebebini bal gibi bildiğin halde neden gözümün içine bakarak yalan söylüyorsun anne” dercesine annesinin gözlerine baktı. Bankonun üzerinden kahve doldurmak için aldığı metal maşrapayı masanın üzerine bıraktı. Bu yalana daha fazla katkıda bulunmak istemiyordu.

İtiraz etmedi, kabul de etmedi; sadece mavi hareli su yeşili gözleri ile annesinin gözlerinin içine “Hiçbir şeyi halletmedik anne, sen hallolduğuna inanmak istiyorsun, hepsi bu” dercesine bakmayı sürdürdü. Yaklaştı. Kırılğan, sonuçsuz, halsiz, tükenik bir gülümseme ile annesinin yanağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra mutfaktan çıktı.

Kenarları gül motifli porselen bir tabakta yenilmeyi bekleyen omlet neşesiz, mutsuz, soğumuş ve inceden yağını salmaya başlamıştı bile.

Bayan Lacy arkasından bakakaldı Joe’ya. Bir şeyler söylemeye yeltendiyse de, Joe’nun bakışları gözünün önüne gelince susması gerektiğine kanaat getirdi. Tek bir kelime daha ederse bu sefer gerçekten başa dönebilirlerdi. Bir gece önce yaptığı konuşmaya, “Bunu son kez konuşuyorum” diye başlamıştı çünkü.

Sydney’den 1.200, Melbourne’dan 850 km uzaklıktaki madenci kasabasında başka kimse kalmadı da levazımatçı Athan’ın kızı Binda mı vardı?

Athan uzun boylu, direk gibi bir burnun yüzünü keskinleştirdiği ve bunun üzerinde kuyudaymış hissi uyandıran bir çift gözün yer aldığı, kel, her daim kuşkulu, huzursuz, güzel kızının bu madenci kasabasındaki gençlerin ilgi odağı olmasından her daim rahatsız, evhamlı ve diken üzerinde bir adamdı.

Çevrede hiç dostu olmayan bu adam, oğlunun bu karşılıksız aşkını fark ederse kendisine mutlaka bir zarar verebilirdi. Karısını kaybettikten sonra bütün hayatı kızı olmuştu ve onun evinden uçup gitmesine asla izin verecek birine benzemiyordu. Hastalıklı, marazi ruhlu bu adam kızını evde tutmak adına her yola başvururdu. Bunu bütün kasaba biliyordu. Zaten Joe da hiçbir şekilde konuşmadıklarını ama ona bir şekilde ulaşmak istediğini söylemişti annesine. Ardından da ona karşı sebepsiz bir aşk duyduğunu, bir gün bu aşkına cevap alacağına, karşılık bulacağına kesinlikle inandığını, mani olamadığı büyük bir aşk ile onu çok sevdiğini söylemişti ağlayarak.

Tek evladının bu durumuna çok üzölmüştü Bayan Lacy. Bu durum küçük kasabalarında duyulursa veya oğlu arkadaşları arasında aşkı konusunda gevezelik yapıp kızın da kendisine meyli olduğunu söylerse mutlaka zarar görürdü çilli Joe'su.

Oğlunu söz konusu durumdan uzaklaştırmak ve bu aşkı unutup bir daha hiç açmamak üzere konu hakkında kendisi ile bile konuşmamasına dair yemin ettirmişti. Hem de en kutsal değerler üzerine... Hatta yatak odasına giderek başucunda asılı olan, çenesi göğsüne düşmüş, ayakları bir-

biri üzerinde çivili İsa'nın bulunduğu haçı alıp onu kut-samıştı. Meryem'in oğlu İsa'nın ellerini, ayaklarını başını öptürmüş, her bir dudak değmesinde günahkâr duyguları sevaba çevirmişti kendince. Ardından da eklemişti: “Kut-sal Babamız dağdaki vaazında söylemiyor mu? Bir kadına şehvetle bakan her adam yüreğinde o kadınla zina etmiş olur. Eğer sağ gözün günah işlemene neden oluyorsa onu çıkar at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması bütün vücudunun cehennemde yanmasından iyidir. Tanrı'nın isteği budur. Haydi, gaflete kapılmayacağına dair yemin et” demişti haçı Joe'nun dudaklarına tekrar tekrar uzatırken.

Joe, annesinin dudakları üzerine kondurduğu haçı öper-ken, içindeki aşkın karşılıksız kalmayacağına olan belirgin inancı, haçın temsil ettiği değerlerden üstün tutuyordu. Her ne kadar bunu gözlerinden inci saflığında inanç ve korku yüklü gözyaşları dökerek konuşan annesine belli etmeyip saklasa da, yalan ile gerçeğin karmaşası arasında, kor ateş içerisine atılan bir kartopu misali eriyordu.

Mutfaktan çıktı ve odasına gitti. Yatağının başucunda yer alan komodinin üzerine bıraktığı, yıllarca babasının kolun-da mesken tutmuş, kadrajı sararmış, camının kenarlarında zamana galip gelinemeyeceğinin ve hiçbir şeyin aşınmaz olmadığını delili gibi ipeksi toz zerreciklerinin bulundu-ğu kol saatini eline aldı. Timsah derisinden kayış, Joe'nun babasının bileğinde onca zaman terden dolayı bir ıslanıp bir kurumuş, yılların izini üzerine nakış gibi işlemişti. Joe düşüncelere dalmışken; direnci kalmamış çatlakların en derininden zamana yenik düşen kayış kopuverdi. Joe elin-

de kayış bakakaldı yere düşen saate. İçinde derin bir sızı peyda oldu.

Bu saat babası ile arasındaki tek bağıdı. Kasabanın Afgan ve Hintli göçmenlerinin yoğun olarak yaşadığı mahallenin kuzey tarafına düşen mezarlıkta yatan babasını, pazar ayınlarından sonra kilise çıkışı ziyarete gittiğinde elindeki bir demet kır çiçeğini mezar taşının üzerine bırakır, babası ile konuşurdu. Bu konuşmalar esnasında avuçlarını birbirine yapıştırır, gözlerini kapar ama bu hareketinden hemen önce sol kolundaki rengi kararmış, kahveden siyaha doğru yer yer geçiş yapmış saate bakarak babasının bileğini hissetmeye çalışırdı. Şimdi bu kopan kayışı nasıl bir araya getirecekti? Başka bir kayış aynı yaşanmışlıklar demek değildi. Saati düştüğü yerden aldı, elinde kalan parçası ile cebine yerleştirdi. Mutlaka bir yolunu bulacak ve bu kopan kayışı bir araya getirecekti. Babası ile kurduğu bağın bu şekilde yitip gitmesine, teninden ayrı düşmesine, babasının deri kayışa nüfuz etmiş terinin kendi tenine işlememesine sebep olacak bu kopuşun elbet bir yolunu bulup önüne geçecekti.

Odasından çıktı, sokak kapısına yönelerek kendini hızla dışarı attı. Çarpan kapı sesiyle silkinerek bir süre kapı önünde durduktan sonra geriye döndü, cebinden çıkardığı anahtar ile kapıyı açtı, mutfak kapısının girişinde üzerinde pembe beyaz pötikareli mutfak önlüğü ile annesini kendine bakar buldu. Oğlunun “Ben çıkıyorum” bile demeden evden ayrılmasına içerleyen Bayan Lacy hızlıca kapanan kapının ardından “Neler oluyor?” demişti kendi kendine. Kor ateşin yüreğine tünediği tam o anda kapı tekrar açıl-

mış ve oğlu ile göz göze gelmişlerdi. Joe içeriye tam girmeden sol eli ile kapı tokmağını tutup kafasını uzattı. Tam annesine çıktığını söyleyecekti ki oğlundan önce davranarak “Seni seviyorum” dedi Bayan Lacy. “Ben de seni seviyorum anne” diye karşılık verdi Joe. Yüzüne kondurduğu gülümseme ile annesine bir öpücük gönderdikten sonra kapıyı tekrar ama bu sefer usulca kapattı. Karşılıklı olarak dikilmiş banksiyaların¹ arasından geçerek yola ulaştı.

Gün ışığı muhabbetle uzanır yüze, bir annenin huzurundan haz almaya çağırır herkesi. Bütün dingolar² dağlara çekilirken, koala huzurunun akın ettiği bir gönülle mutfağına geri dönmüştü Lacy.

“Evet, anlattıklarım etkisini göstermiş, unutacak unutacak. Zaman gerekli, sadece zaman...”

1 Banksiya: Avustralya’da bulunan ve oradan Avrupa’ya getirilmiş çiçekli bir cins çalı.

2 Dingo: Avustralya’ya mahsus bir çeşit yabani köpek.